

A fi aproape de Dumnezeu

A fi aproape de Dumnezeu

„Pentru mine, fericirea mea este să mă apropii de Dumnezeu!" (Psalmul 73.28)

Cu cît sîntem mai aproape de Domnul Isus Hristos, cu atît înţelegem mai bine că cel ce se atinge de fraţii Săi, „se atinge de lumina ochilor Săi" (Zaharia 2.8).

Adevăratul efect al acestei apropieri este să mă aducă să fiu în părtăşie cu El în ceea ce privesc legăturile mele cu alţii, în loc să rămîn sub povara propriilor mele împrejurări. Cum ar putea inima mea să fie ocupată de bucuriile unuia şi de suferinţele altuia, dacă nu trăiesc în apropierea Domnului Hristos şi dacă plăcerile mele nu sînt pline de Persoana Lui?

Ce bine ar fi dacă am fi aşa de aproape de Domnul Hristos, ca să luăm de la El orice har şi devotament şi să corectăm în noi tot ce tinde să se ofilească! Dacă activitatea mea nu se reîmprospătează în părtăşia cu Domnul Hristos, oricît de sinceră ar fi, ea va degenera în rutină şi va deveni chiar primejdioasă, căci prin ea, sufletul se depărtează de Dumnezeu, fără să-şi dea seama.

Dacă trăim destul de aproape de Domnul Isus Hristos, trăim pentru biserică, în loc să trăim din ea. Nu prin ceea ce găsim, ci prin ceea ce aducem putem sluji în creştinătate. Trăind cu El în lucrurile Lui măreţe, le aduceţi cu voi în slujbă şi în împrejurările bisericii. Nu trebuie să aveţi nevoie de sprijinul pe care-l aduce o stare normală a bisericii. Această stare este dintre cele mai de dorit, însă voi trebuie să fiţi pentru Domnul Hristos, oricare ar fi mizeria bisericii.

Dacă trăim lîngă Domnul şi sîntem în părtăşie cu Dumnezeu în Locul Sfînt, îi vom vedea pe toţi sfinţii cu proprii Săi ochi, ca fiindu-l scumpi, ca fiind obiectul preţios al dragostei Domnului Hristos şi rod al muncii sufletului Său. Atunci îţi este uşor să mijloceşti pentru ei; deprinderea credincioşiei faţă de ei devine uşoară.

Viaţa Domnului Isus Hristos este regula absolut perfectă şi trainică. În El se unesc, într-un exemplu unic şi viu, toate îndrumările scrise. Ferice de cel care are părtăşie cu El, pentru a învăţa cum să trăiască.

Marea chestiune pentru noi este să fim mai aproape de El, mai ataşaţi în sufletele noastre Per-soanei Sale, decît lucrării însăşi; atunci, lucrarea noastră va decurge, ca să spunem aşa, din El şi, într-o măsură, ca şi cum ar fi făcut-o El însuşi.

Un timp de retragere este un lucru foarte bun în slujba noastră; aceasta ne aşază înaintea lui Dumnezeu, în loc să avem lucrarea noastră înaintea ochilor şi, prin acest mijloc, noi simţim de asemenea că lucrarea noastră este în mîinile Lui şi nu în mîinile noastre. Îmi amintesc că atunci cînd eram bolnav, simţeam că, dacă aş fi fost destul de aproape de Dumnezeu, n-aş fi avut nevoie să fiu cercetat în acest fel. Cel care este cel mai aproape de Domnul Hristos va fi cel care li va sluji cel mai bine şi, fără această apropiere, nu poţi să-l slujeşti.

Dacă eşti aproape de cer, dacă Domnul Isus Hristos este totul, locurile abia dacă se deosebesc unul de altul; Dumnezeu rămîne Dumnezeu, sfînt şi plin de dragoste, iar omul rămîne om.